

Arrest

nr. 177 158 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 31 maart 2016 en op 25 april 2016.

1.3. Op 27 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger afkomstig uit Bagdad. U bent een soennitische moslim van Arabische etnische origine. U huwde in 2005 met A.(...) N.(...) T.(...) (°07.04.1984) en heeft twee zonen, a.(...)-K.(...) A.(...) (°10.07.2006) en a.(...)-K.(...) R.(...) (°01.02.2010). U woonde samen met uw gezin, uw ouders en jongste broer in Bagdad, in de overwegend sjiiitische wijk al-Banouk. Sinds uw vertrek uit Irak verblijven uw vrouw en kinderen voornamelijk in de woning van uw schoonzus, in de wijk Waziriya. Uw echtgenote is heden tewerkgesteld bij het Ministerie van Onderwijs.

Nadat u de schoolbanken verliet ging u aanvankelijk als taxichauffeur aan de slag. Nadien had u meerdere kortdurende tewerkstellingen tot u eigenaar werd van een supermarkt, die sinds uw afwezigheid verder wordt uitgebaat door uw neef. U bevoorradde eveneens kleinere handelaars in de omgeving. In september 2007 kreeg u bezoek van het Jeysh al-Mehdi (Mehdi-leger). Tijdens dit bezoek doorzochten ze uw stock. Twee dagen later stonden ze opnieuw aan uw deur en verzochten ze u om met hen mee te gaan. U werd geblinddoekt naar een onbekende plaats gebracht waar u gedurende een viertal uren werd vastgehouden. In ruil voor uw leven werd u gevraagd om 10.000 dollar te betalen. Na onderhandeling werd er akkoord gegaan dat u zou worden vrijgelaten mits betaling van 5.000 dollar, wat u twee dagen later na uw vrijlating effectief deed.

In 2008 werd u door het Jeysh al-Mehdi een verbod opgelegd om nog langer voedingswaren te leveren in gebieden waar veel soennieten gehuisvest zijn. Voor uw eigen veiligheid zag u zichzelf genooddaakt om dit verbod te respecteren en stopte u met het verdelen van voedingswaren in deze gebieden. De hierop volgende jaren bracht u maandelijks een twintigtal dagen in Syrië door. Het verblijf daar was goedkoop en u voelde zich door veilig. Vanaf 2011 ging u opnieuw voltijds aan de slag in uw winkel en u spreekt van een betere situatie. Tot 2015 kende uw leven een relatief rustig verloop.

Op 27 mei 2015 kreeg u omstreeks 19u00 thuis bezoek van vier gewapende militieleden. Ze stelden dat het u plicht was om Hashd al-Shaabi te steunen in hun strijd tegen Islamitische Staat en eisten van u een betaling t.b.v. 30.000 dollar. Er ontstond een woordenwisseling waarbij u eveneens met de loop van een geweer op uw linkerschouder werd geslagen. Zonder verdere concrete afspraken verliet de militie uw woning. Enkele dagen later, op 1 juni 2016, ontving u een dreigbrief met twee kogels. In deze brief stond te lezen stond u onmiddellijk de woning moest verlaten, zo niet zou u vermoord worden. Diezelfde dag verliet u uw woning en verbleef u tot aan uw vertrek bij uw schoonbroer. Via uw vader vernam u dat de familiewoonst door militieleden in het oog werd gehouden. Rond 2 juni 2015 legde u klacht neer bij de rechtbank en werd u doorverwezen naar de plaatselijke politiediensten. Omdat de politie u verder niet tot dienst kon zijn en u het advies gaf om de instructies uit de dreigbrief op te volgen, besloot u om op 24 juli 2015 het land te verlaten. U vloog vanuit Bagdad naar Izmir. Via Turkije reisde u clandestien verder naar Europa. U kwam op 13 augustus 2015 in België toe. Daags nadien verzocht u tot toekenning van asiel.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, uw huwelijksakte en uw diploma van het beroepsonderwijs. Daarnaast legt u een kopie neer van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en kinderen, de voedselrantsoenkaart van uw vader, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw ouders, broers en twee oudste zussen. Verder bezorgde u het Commissariaat-generaal acht originele documenten omtrent uw klacht bij de politie.

B. Motivering

U verklaart dat u in Irak zal vervolgd worden door sjiiitische milities.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas, met name de feiten die zich zouden hebben afgespeeld in mei 2015. Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen.

Allereerst wordt uw verhaal over de bedreigingen aan uw deur door het al-Hashd al-Shaabi in mei 2015 compleet ongeloofwaardig bevonden. U bleek verschillende tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder afgekort als DVZ) en tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (verder afgekort als CGVS) dat u op 27 mei 2015 benaderd werd door drie gewapende mannen, waarvan één gemaskerd was (vragenlijst DVZ 3.5 en CGVS 1 p. 21), terwijl u op het tweede gehoor spreekt van vier personen en u niet langer een gemaskerde persoon benoemt in uw omschrijving, dit ofschoon u toch expliciet was gevraagd om een beschrijving te geven van deze

mannen (CGVS 2 p.2-3). Geconfronteerd hiermee verklaart u dat het verhaal over de drie personen, waaronder één gemaskerde man, betrekking heeft op het incident met Jeysh al-Mehdi dat plaatsvond in 2007 (CGVS 2 p.7). Deze uitleg is op zijn minst opmerkelijk te noemen daar er bij DVZ niet over dit incident werd gesproken. Eveneens is uw verklaring over het incident met al-Hashd al-Shaabi tijdens het eerste gehoor op het CGVS evenmin voor interpretatie vatbaar. Daarenboven spreekt u zichzelf wederom tegen, gelet op het feit dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS meende in 2007 te zijn meegenomen geweest door 'ongeveer 4 personen' van het Jeysh al-Mehdi en u opnieuw in alle talen zwijgt over een gemaskerde man (CGVS 1 p.17). Opnieuw hiermee geconfronteerd herhaalt u dat u in 2007 bedreigd werd door drie personen en in 2015 door vier personen (CGVS 2 p.7). Deze uitleg kan geenszins overtuigen. Er mag immers in alle redelijkheid worden verwacht dat u eensluidende verklaringen zou kunnen afleggen over het feit of u al dan niet door drie of vier personen in mei 2015 werd bedreigd, evenals het gegeven of een van uw bedreigers gemaskerd was.

Uw geloofwaardigheid wordt voorts ondermijnd door de vaststelling dat u geen gelijklopende verklaringen aflegt omtrent het vermeende tijdstip waarop de militieleden aan uw deur verschenen. Waar u tijdens het eerste gehoor spontaan vertelt dat de militie 's morgens vroeg tussen 10u00 en 10u30 aan uw woonst verscheen (CGVS 1 p.21), vermeldt u in het volgende gehoor dat ze u rond 19u00 's avonds een bezoek brachten (CGVS 2 p.3). Gevraagd naar deze discrepantie beweert u dat u tijdens het eerste gehoor naar het tijdstip van ontvangst van de dreigbrief verwees (CGVS 2 p.7). Geconfronteerd met het feit dat de bevraging van het tijdstip van dit bezoek duidelijk deel uitmaakte van een doorgedreven bevraging over dit ene bezoek, herhaalt u enkel dat de militie om 19u00 's avonds opdaagde (CGVS 2 p.7). Er kan van u verwacht worden dat u hieromtrent consistente verklaringen aflegt. Immers, de militie stond niet dagelijks aan uw deur. Bovendien kan er redelijkerwijze gesteld worden dat dergelijk bezoek een niet te verwaarlozen impact heeft waardoor u zich nog voor de geest zou moeten kunnen halen of de militie in de ochtend dan wel in de avond langskwam.

Ten slotte meldde u bij DVZ dat u door het al-Hashd al-Shaabi werd gevraagd om deel uit te maken van deze militie. U kon enkel weigeren mits betaling van het bedrag van 30.000 dollar (vragenlijst DVZ 3.5). Tijdens beide gehoren op het CGVS verklaart u enkel dat u de milities financieel moest steunen (CGVS 1 p.21, CGVS 2 p.3). Het is bijzonder vreemd dat u op het CGVS niet langer over een gedwongen rekrutering spreekt, des te meer daar u hier bij DVZ gedetailleerde verklaringen over aflegde ('ze vroegen me om deel te nemen aan de militie van al-Hashd al-Shaabi. Ik heb geweigerd omwille van mijn gezondheidstoestand. Daar toonden ze geen begrip voor. Ze zeiden dat de opdracht om deel te nemen, kwam van het sjiiitische Marjaiea. Indien ik niet deelnam aan de militie, moest ik 30 000 dollar betalen', vragenlijst DVZ 3.5). Het ontbreken van coherente verklaringen over deze gebeurtenis in uw asielrelaas zet uw geloofwaardigheid nog meer op de helling. Daarenboven beschikt het CGVS over objectieve informatie betreffende het al-Hashd al-Shaabi waarin steevast wordt vermeld dat de diverse sjiiitische milities geen gebruik maken van gedwongen rekrutering. Dit geldt zowel voor soennieten als voor sjiieten. Het Hashd al-Shaabi is een vrijwilligersleger dat rekruten aantrekt door middel van prestige en financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert (COI Focus, "Rekrutering door Popular Mobilization Units/alHashd al-Shaabi", 5 februari 2016; een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Deze informatie bevestigt dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaring bij DVZ over een vermeende poging tot gedwongen rekrutering door een sjiiitische militie.

Ten tweede stelt het CGVS eveneens vast dat uw verhaal omtrent het ontvangen van een dreigbrief weinig geloofwaardig is. Bij DVZ vertelde u een dreigbrief te hebben ontvangen, vergezeld van twee kogels (vragenlijst DVZ 3.5). Wanneer er op het CGVS naar deze dreigbrief en de inhoud hiervan wordt gevraagd, rept u met geen enkel woord over de aanwezigheid van kogels (CGVS 1 p. 22 en CGVS 2 p.4). Geconfronteerd met bovenstaande vaststelling ontkent u aanvankelijk tijdens het eerste gehoor hier over gezwegen te hebben, vervolgens meent u dat de tolk u verkeerd begrepen heeft en uiteindelijk acht u het vanzelfsprekend dat het CGVS met uw verklaring over de inhoud van de brief ('Luister A.(...), je moet de woning verlaten want anders gaan we u vermoorden en dat zal ons maar één kogel kosten', CGVS 1 p.22) had moeten begrijpen dat er minstens een kogel in de brief aanwezig was (CGVS 2 p.6). Deze gratuite verwijzingen naar tolk- en interpretatieproblemen verschonen niet in het minst deze flagrante tegenstrijdigheid. Gelet op het feit dat het allesbehalve om een minuscuul detail gaat, kan van u verwacht worden dat u reeds tijdens het eerste gehoor (spontaan) melding maakte van de aanwezigheid van twee kogels in de dreigbrief. Bovendien was deze dreigbrief voor u de rechtstreekse aanleiding om Irak te verlaten, wat het onbegrijpelijk maakt dat u de aanwezigheid van de kogels niet aanhaalde.

Behoudens de problemen met al-Hashd al-Shaabi sprak u eveneens over bedreigingen door het Jeysh al-Mehdi in 2007-2008. U gaf aan het CGVS aan dat er sinds 2008 geen incidenten meer met het Jeysh al-Medhi plaatsvonden. Het CGVS ziet dan ook geen reden ervan uit te gaan dat u momenteel nog steeds moet vrezen voor vervolging vanuit het Jeysh al-Mehdi.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De documenten die louter identiteitsgegevens bevatten (identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw familie, uw woonstkaart, uw huwelijksakte en rantsoenkaart van uw vader) kunnen de eerder aangehaalde tegenstrijdigheden niet verklaren of weerleggen. Zij zijn een bewijs van de herkomst en identiteit van u zelf en uw naasten, waaraan niet getwijfeld wordt. Aan de documenten die u neerlegt rond het politieonderzoek (politieklacht, getuigenverklaring, uw eigen verklaring, plaatsbeschrijving, beslissing onderzoeksrechter, 2 PV's, en een bevestiging van PV, CGVS 1 p.14) wordt weinig bewijskracht gehecht. Het is algemeen bekend dat de Iraakse overheidsinstellingen aangetast zijn door een grootschalige en alomtegenwoordige corruptie. Bijgevolg is het op eenvoudige wijze mogelijk om bijvoorbeeld politiedocumenten illegaal te verkrijgen. Daarenboven gaan deze documenten niet gepaard met geloofwaardige verklaringen waardoor zij geen enkele bewijswaarde hebben.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou

kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 27 september 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016, het document "Irak – Vrijwillige terugkeer" en het document "Musings on Iraq, Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van 16 augustus 2016.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verhaal over de bedreigingen aan zijn deur door het al-Hashd al-Shaabi in mei 2015 compleet ongeloofwaardig is daar (1) hij er niet in slaagt eensluidende verklaringen af te leggen over het feit of hij in mei 2015 door drie of vier personen werd bedreigd en over het gegeven of een van zijn bedreigers gemaskerd was, (2) hij evenmin gelijklopende verklaringen aflegt over het vermeende tijdstip waarop de militieleden aan zijn deur verschenen en (3) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken meldde dat hij door het al-Hashd al-Shaabi werd gevraagd om deel uit te maken van deze militie en dat hij enkel kon weigeren mits betaling van het bedrag van 30.000 dollar, terwijl hij tijdens beide gehoren op het Commissariaat-generaal enkel verklaarde dat hij de milities financieel moest steunen en hij niet langer over een gedwongen rekrutering sprak, hetgeen bijzonder vreemd is te meer hij hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken gedetailleerde verklaringen aflegde, en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de diverse sjiiitische milities geen gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat het Hashd al-Shaabi een vrijwilligersleger is dat rekruten aantrekt door middel van prestige en financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert, informatie welke aldus het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken over een vermeende poging tot gedwongen rekrutering door een sjiiitische militie bevestigt, (ii) ook zijn verhaal omtrent het ontvangen van een dreigbrief weinig geloofwaardig is daar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde een dreigbrief te hebben ontvangen vergezeld van twee kogels terwijl hij op het Commissariaat-generaal met geen woord over de aanwezigheid van kogels repte wanneer hem naar deze dreigbrief en de inhoud ervan werd gevraagd, (iii) hij tevens sprak over bedreigingen door het Jeysh al-Mehdi in 2007-2008 doch hij hierbij aangaf dat er sinds 2008 geen incidenten meer met het Jeysh al-Mehdi plaatsvonden zodat er geen reden is om ervan uit te gaan dat hij momenteel nog steeds moet vrezen voor vervolging vanuit het Jeysh al-Mehdi, (iv) de door hem neergelegde documenten voorgaande vaststellingen niet wijzigen daar de documenten die louter identiteitsgegevens bevatten slechts een bewijs vormen van de herkomst en identiteit van hemzelf en zijn naasten, waaraan evenwel niet wordt getwijfeld en aan de documenten rond het politieonderzoek weinig bewijskracht wordt gehecht daar het algemeen bekend is dat de Iraakse overheidsinstellingen aangetast zijn door een grootschalige en alomtegenwoordige corruptie waardoor het mogelijk is om op eenvoudige wijze illegaal politiedocumenten te verkrijgen en deze documenten bovendien niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen waardoor zij geen enkele bewijswaarde hebben en (v) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille

van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden bedreigingen door al-Hashd al-Shaabi in mei 2015 en (ii) hij tevens sprak over bedreigingen door het Jeysh al-Mehdi in 2007-2008 doch hij hierbij aangaf dat er sinds 2008 geen incidenten meer plaatsvonden met het Jeysh al-Mehdi zodat er geen reden is om ervan uit te gaan dat hij momenteel nog steeds moet vrezen voor vervolging vanuit het Jeysh al-Mehdi.

2.5.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er vooreerst correct op dat verzoeker er niet in slaagt eensluidende verklaringen af te leggen over het feit of hij in mei 2015 door drie of vier personen werd bedreigd en over het gegeven of een van zijn bedreigers gemaskerd was: *“(…) Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder afgekort als DVZ) en tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (verder afgekort als CGVS) dat u op 27 mei 2015 benaderd werd door drie gewapende mannen, waarvan één gemaskerd was (vragenlijst DVZ 3.5 en CGVS 1 p. 21), terwijl u op het tweede gehoor spreekt van vier personen en u niet langer een gemaskerde persoon benoemt in uw omschrijving, dit ofschoon u toch expliciet was gevraagd om een beschrijving te geven van deze mannen (CGVS 2 p.2-3). Geconfronteerd hiermee verklaart u dat het verhaal over de drie personen, waaronder één gemaskerde man, betrekking heeft op het incident met Jeysh al-Mehdi dat plaatsvond in 2007 (CGVS 2 p.7). Deze uitleg is op zijn minst opmerkelijk te noemen daar er bij DVZ niet over dit incident werd gesproken. Eveneens is uw verklaring over het incident met al-Hashd al-Shaabi tijdens het eerste gehoor op het CGVS evenmin voor interpretatie vatbaar. Daarenboven spreekt u zichzelf wederom tegen, gelet op het feit dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS meende in 2007 te zijn meegenomen geweest door ‘ongeveer 4 personen’ van het Jeysh al-Mehdi en u opnieuw in alle talen zwijgt over een gemaskerde man (CGVS 1 p.17). Opnieuw hiermee geconfronteerd herhaalt u dat u in 2007 bedreigd werd door drie personen en in 2015 door vier personen (CGVS 2 p.7). (…)”*

Verzoeker tracht voorgaande strijdigheden in zijn verklaringen te vergoelijken, stellende *“Verzoeker kan alleen maar bevestigen dat hij zich ook kan vergissen en dat het verblijf in België in een opvangcentrum gedurende ongeveer 1 jaar, waarbij hij gescheiden is van zijn vrouw en kinderen, uiteraard een invloed heeft op zijn mentale toestand.*

De bestreden beslissing lijkt te onderschatten op welke precieze wijze zijn de kandidaat- vluchteling onderwerpt aan vragen met betrekking tot weliswaar essentiële gegevens, doch waarbij totaal wordt veronachtzaamd dat ook het menselijk geheugen feilbaar is en onderhevig aan schommelingen in de concentratie enz... een vergissing is inderdaad menselijk maar wordt niet aanvaard.

Verzoeker bevestigt dat hij in de war werd gebracht tijdens het tweede gehoor bij het CGVS maar dat hij inderdaad in 2007 door vier personen werd meegenomen en in 2015 benaderd werd door drie personen, waarvan er 1 gemaskerd was.”, waarmee hij er evenwel allerminst in slaagt te overtuigen. De Raad benadrukt dat ook van een asielzoeker die in een opvangcentrum verblijft en die zijn gezin mist mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker kan overigens bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij stelt dat hij tijdens het tweede gehoor in de war werd gebracht en dat hij zich daardoor heeft vergist. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker uitdrukkelijk werd geconfronteerd met het feit dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het eerste gehoor andersluidende verklaringen had afgelegd omtrent de personen die hem in mei 2015 bedreigden zodat verzoeker bij deze gelegenheid zijn ‘vergissing’ had kunnen rechtzetten. Verzoeker volhardde evenwel expliciet in de versie van de feiten zoals hij deze tijdens het tweede gehoor had uiteengezet: *“Over de mannen die u aan uw woning kwamen bedreigen zei bij DVZ en tijdens ons 1ste gesprek dat het ging om drie personen. Nu spreekt u over 4 personen. Dat ging over 2007, dat waren 3 personen, 2 gewone en 1 gemaskerd. De laatste, dit hier, dat waren 4, 2 daarvan hebben mij aangesproken. Dat kan ook nog dat er nog andere in de auto waren maar die heb ik niet gezien. Mijnheer u werd gevraagd wanneer ze zijn gekomen, u heeft letterlijk gezegd ‘om 27/5/25015 zijn ze gekomen’ [CG 1 p.21]. Het ging dus duidelijk over de recente feiten en niet deze van 2007. Eveneens ging het eerder in ons gesprek enkel over de gebeurtenissen die plaatsvonden in 2015. Die dat mij hebben aangesproken zijn 2 personen en ze waren ook in de auto tegenover de woning 2 auto's stonden daar. Wat ik mij herinner, ze waren met vier. Maar in 2007 dat waren 3 personen.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Verzoeker grijpt in voorliggend verzoekschrift terug naar zijn eerste versie van de feiten, namelijk dat hij in 2007 werd meegenomen door vier personen en dat hij in 2015 werd bedreigd door drie personen, waarvan één gemaskerd was. Het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen is echter onvoldoende om de tegenstrijdigheden te herstellen. De vaststelling dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen niet in staat bleek te zijn om eensluidende verklaringen af te leggen over het feit of hij in

mei 2015 door drie of vier personen werd bedreigd en over het gegeven of een van zijn bedreigers gemaskerd was, doet reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden bedreigingen door al-Hashd al-Shaabi.

2.5.2. Zoals terecht wordt toegelicht in de bestreden beslissing, wordt verzoekers geloofwaardigheid hieromtrent verder ondermijnd door de vaststelling dat hij evenmin gelijklopende verklaringen aflegt over het vermeende tijdstip waarop de militieleden aan zijn deur verschenen: *"(...) Waar u tijdens het eerste gehoor spontaan vertelt dat de militie 's morgens vroeg tussen 10u00 en 10u30 aan uw woonst verscheen (CGVS 1 p.21), vermeldt u in het volgende gehoor dat ze u rond 19u00 's avonds een bezoek brachten (CGVS 2 p.3). Gevraagd naar deze discrepantie beweert u dat u tijdens het eerste gehoor naar het tijdstip van ontvangst van de dreigbrief verwees (CGVS 2 p.7). Geconfronteerd met het feit dat de bevraging van het tijdstip van dit bezoek duidelijk deel uitmaakte van een doorgedreven bevraging over dit ene bezoek, herhaalt u enkel dat de militie om 19u00 's avonds opdaagde (CGVS 2 p.7). (...) "*Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat de militie 's avonds aan de deur kwam en dat hij de dreigbrief enkele dagen later in de ochtend vond. Hij houdt aldus opnieuw gewoon vast aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, hetgeen zoals hoger reeds gesteld onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. Voorts is het de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker meent voorgaande manifeste strijdigheid in zijn verklaringen te kunnen verklaren door erop te wijzen dat hij bij zijn tweede gehoor tamelijk nerveus was en dat hij zich daardoor niet zo goed kon concentreren op de vragen die hem gesteld werden. Verzoeker bevestigt in voorliggend verzoekschrift immers dat zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor de juiste weergave van de feiten zijn. Hij geeft echter niet de minste verklaring waarom hij tijdens het eerste gehoor fundamenteel andere verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop de militieleden hem aan zijn deur zouden zijn komen bedreigen. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft aldus onverminderd overeind en draagt bij tot de volstrekte ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven.

2.5.3. Deze ongeloofwaardigheid wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken meldde dat hij door het al-Hashd al-Shaabi werd gevraagd om deel uit te maken van deze militie en dat hij enkel kon weigeren mits betaling van het bedrag van 30.000 dollar, terwijl hij tijdens beide gehoren op het Commissariaat-generaal enkel verklaarde dat hij de milities financieel moest steunen en hij niet langer over een gedwongen rekrutering sprak. Verzoeker bevestigt dat er geen sprake is van een gedwongen rekrutering en stelt dat dit wellicht een misinterpretatie of foutieve vertaling is die gebeurde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken waren evenwel zeer duidelijk, gedetailleerd en niet voor interpretatie vatbaar: *"Ik word bedreigd door de milities, ze zijn bij mij thuis geweest, met auto's zonder nummerplaten. Ze waren met drie gewapende mannen, waarvan er 1 gemaskerd was. Ze vroegen me deel te nemen aan de militie van Alhashd Alshabi. Ik heb geweigerd omwille van mijn gezondheidstoestand. Daar toonden ze geen begrip voor. Ze zeiden dat de opdracht om deel te nemen aan kwam van het sjiiitische Marjaiea. Indien ik niet deelnam aan de militie, moest ik 30 000 dollar betalen. Ik vond het bedrag heel hoog. Ik heb met hen gediscussieerd. Ze begonnen me te beledigen en uit te schelden, waardoor ik boos werd."* (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Bij aanvang van het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker bovendien dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen dat hij er alle redenen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst kort heeft kunnen vernoemen. Hij maakte hierbij geen melding van het feit dat zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd geïnterpreteerd of foutief vertaald zouden zijn geweest (administratief dossier, stuk 7, p. 3). De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen en/of misverstanden op te werpen. Het wederom ontbreken van coherente verklaringen zet verzoekers geloofwaardigheid nog meer op de helling.

2.5.4. Voorts kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet *"Ten tweede stelt het CGVS eveneens vast dat uw verhaal omtrent het ontvangen van een dreigbrief weinig geloofwaardig is. Bij DVZ vertelde u een dreigbrief te hebben ontvangen, vergezeld van twee kogels (vragenlijst DVZ 3.5). Wanneer er op het CGVS naar deze dreigbrief en de inhoud hiervan wordt gevraagd, rept u met geen enkel woord over de aanwezigheid van kogels (CGVS 1 p. 22 en CGVS 2 p.4). Geconfronteerd met bovenstaande vaststelling ontkent u aanvankelijk tijdens het eerste gehoor hier over gezwezen te hebben, vervolgens meent u dat de tolk u*

verkeerd begrepen heeft en uiteindelijk acht u het vanzelfsprekend dat het CGVS met uw verklaring over de inhoud van de brief ('Luister A.(...), je moet de woning verlaten want anders gaan we u vermoorden en dat zal ons maar één kogel kosten', CGVS 1 p.22) had moeten begrijpen dat er minstens een kogel in de brief aanwezig was (CGVS 2 p.6). Deze gratuite verwijzingen naar tolk- en interpretatieproblemen verschonen niet in het minst deze flagrante tegenstrijdigheid. Gelet op het feit dat het allesbehalve om een minuscuul detail gaat, kan van u verwacht worden dat u reeds tijdens het eerste gehoor (spontaan) melding maakte van de aanwezigheid van twee kogels in de dreigbrief. Bovendien was deze dreigbrief voor u de rechtstreekse aanleiding om Irak te verlaten, wat het onbegrijpelijk maakt dat u de aanwezigheid van de kogels niet aanhaalde." Het verweer in het verzoekschrift "Verzoeker bevestigt dat er in de dreigbrief twee kogels zaten; hoe hij het precies heeft verwoord bij de verschillende vragen en de manier waarop die vragen hem werden gesteld, kan hij zich ook niet meer herinneren, wat zeker niet abnormaal is." kan allerm minst volstaan om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.5.5. In zoverre verzoeker nog wijst op de aanhoudende problemen waarmee hij jarenlang kampte als soenniet in Bagdad, hij laakt dat de bestreden beslissing zich focust op de gebeurtenissen van mei 2015 en zich ervan afmaakt met het besluit dat er niet overtuigend werd aangetoond dat deze zich zouden hebben voorgedaan en hij betoogt dat dit besluit op zich niet volstaat om te concluderen dat hij geen gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren, dat hij immers uitgebreid heeft toegelicht op welke wijze hij door het aanhoudende sektarische geweld werd getroffen, hoe hij jarenlang tussen Syrië en Irak pendelde om de toestand "aan te kunnen" en hoe dit eveneens zijn beroepsbezigheden en zijn economische middelen beïnvloedde, dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoren inderdaad melding maakte van toenemend sektarisch geweld na 2003 en vooral na 2006, dat hij verklaarde dat hij in september 2007 door Jeysh al-Mehdi werd meegenomen, een viertal uur werd vastgehouden en vervolgens werd vrijgelaten mits betaling van 5000 dollar, dat hij verklaarde dat hem in 2008 door Jeysh al-Mehdi een verbod werd opgelegd om nog langer voedingswaren te leveren in gebieden waar veel soennieten gehuisvest zijn en dat hij blijkens zijn verklaringen de hierop volgende jaren maandelijks 15 à 20 dagen in Syrië verbleef, waar het leven goedkoop was en waar hij zich veilig voelde (administratief dossier, stuk 7, p. 6-8 en p. 16-20). Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel tevens dat vanaf 2011 zijn situatie beter begon te worden, dat hij sindsdien in Irak bleef en dat hij opnieuw voltijds aan de slag ging in zijn winkel. Gevraagd of er na 2011 nog iets gebeurde, haalde verzoeker slechts de bedreigingen door al-Hashd al-Shaabi in mei 2015 aan (administratief dossier, stuk 7, p. 20-22), feiten welke evenwel om hoger aangehaalde redenen ongeloofwaardig werden bevonden. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds 2011 nog (geloofwaardige) problemen zou hebben gekend zodat niet kan worden ingezien hoe de door hem aangehaalde feiten uit het verleden in zijn hoofde nog een actuele vrees voor vervolging zouden kunnen rechtvaardigen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing gaf verzoeker bovendien uitdrukkelijk aan dat er sinds 2008 geen incidenten meer plaatsvonden met het Jeysh al-Mehdi zodat er geen reden is om ervan uit te gaan dat hij momenteel nog steeds moet vrezen voor vervolging vanuit het Jeysh al-Mehdi. Waar verzoeker nog aanhaalt dat er ook rekening moet worden gehouden met het feit dat hij geboren is uit een sjiitische vader en een soennitische moeder, dat zijn grootvader afkomstig is uit Dyala en dat hij in een overwegend sjiitische wijk woonde, dient erop gewezen dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij gedurende de laatste jaren als soenniet persoonlijk concrete problemen kende in zijn wijk. Zo verklaarde verzoeker immers "Had u veel contacten met de mensen uit al-Banouk waar u sinds uw 8 jaar woonde? (...) Omdat ik een man ben die veel werkt, weinig contact met de wijk maar wel met de collega's en met studenten van de middelbare en hoge school. Hoe staat u familie in de wijk gekend? Ja, we kennen elkaar een beetje. Als we over de burens praten, ja, dan kennen we elkaar. En dat contact verloopt goed? Ja, heel goed." (administratief dossier, stuk 7, p. 5). Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn ouders nog steeds in de wijk al-Banouk wonen. Gevraagd hoe zij het stellen, antwoordde verzoeker slechts "Kwaad en ze missen mij." Hij maakte hierbij op geen enkel ogenblik gewag van enige problemen die zijn ouders als gemengd koppel in de overwegend sjiitische wijk zouden kennen (administratief dossier, stuk 7, p. 9). Uit zijn verklaringen kan evenmin worden afgeleid dat zijn echtgenote, die overwegend bij haar zus in de wijk Waziriya en soms bij zijn ouders verblijft, ernstige problemen zou kennen. Gevraagd hoe het met haar gaat, haalde verzoeker immers slechts gezondheidsproblemen aan. Zijn oudste zoon A. gaat overigens gewoon naar school (administratief dossier, stuk 7, 10-11). Verzoeker verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar "Mijn echtgenote is soenniet en werkt in een sjiitische wijk als bediende. Ze wordt regelmatig lastiggevalen door de mede-ambtenaren en ook wordt ze bedreigd en ze chanteren haar. Door deze problemen moest ze regelmatig verlof nemen om weg te blijven van deze moeilijkheden. Ze kan nog steeds niet op haar gemak naar haar werk gaan. Door de stress die hiermee gepaard gaat heeft ze een maagzweer gekregen." (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 11, vraag 3.7.), doch deze

beweerde problemen worden door verzoekers echtgenote blijkbaar niet voldoende zwaarwichtig bevonden om hiervoor haar job op te geven. Tot slot dient erop gewezen dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat niemand van zijn familie na zijn vertrek nog bezoek heeft gehad van de milities en dat er na zijn vertrek uit Irak geen andere incidenten hebben plaatsgevonden (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Verzoeker bracht aldus noch tijdens zijn gehoren, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor waaruit kan blijken dat hij als soenniet een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Bagdad. Waar hij er in dit verband nog op wijst dat de sjiitische milities zich te buiten gaan aan afpersing en geweld, dat dit op eender welk ogenblik kan plaatsgrijpen en dat hij een gemakkelijk doelwit is omdat hij een handelaar was/is, verwijst de Raad naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.6.2.. Hoewel uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat soennieten in Bagdad inderdaad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden, kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn in Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.5.6. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De documenten die louter identiteitsgegevens bevatten (identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van u en uw familie, uw woonstkaart, uw huwelijksakte en rantsoenkaart van uw vader) kunnen de eerder aangehaalde tegenstrijdigheden niet verklaren of weerleggen. Zij zijn een bewijs van de herkomst en identiteit van u zelf en uw naasten, waaraan niet getwijfeld wordt. Aan de documenten die u neerlegt rond het politieonderzoek (politieklacht, getuigenverklaring, uw eigen verklaring, plaatsbeschrijving, beslissing onderzoeksrechter, 2 PV's, en een bevestiging van PV, CGVS 1 p.14) wordt weinig bewijskracht gehecht. Het is algemeen bekend dat de Iraakse overheidsinstellingen aangetast zijn door een grootschalige en alomtegenwoordige corruptie. Bijgevolg is het op eenvoudige wijze mogelijk om bijvoorbeeld politiedocumenten illegaal te verkrijgen. Daarenboven gaan deze documenten niet gepaard met geloofwaardige verklaringen waardoor zij geen enkele bewijswaarde hebben.”* Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging om deze motieven te ontcrachten doch beperkt zich tot de stelling dat hij heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht en inzicht heeft gegeven omtrent zijn identiteit en afkomst, alsook omtrent de vervolgingsfeiten, waarmee hij er allerminst in slaagt voormelde appreciatie om te buigen.

2.5.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter

door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verweerder neergelegde en de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

2.6.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.8. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een

hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS